

μία έχει μόνον ὀκτὼ κοψίματα· ἡ δ' ἄλλη ὀγδοήκοντα. Τὰ κοψίματα ταῦτα γίνονται μετ' ἐργασίαν βιαιοτάτην· χρειάζεται να κόψῃ τις, να ὀμαλύνῃ, καὶ να ὑαλίῃ. Ἐάν ἦσαν ἔμφυχοι αἱ πέτραι αὗται, καὶ ἤμπορον να αἰσθανθῶσι τί ὑπέφεραν, ἢ λαβοῦσα ὀγδοήκοντα κοψίματα ἤθελε νομίσειν τὸν ἑαυτὸν τῆς δυστυχεστάτην, καὶ φθονήσειν τὴν καλοτυχίαν τῆς ἄλλης, ἢ ὁποία, ὀκτὼ μόνον λαβοῦσα, εἶχεν ὑπέφερειν τὸ δεκατημόριον τῶν παθημάτων ἐκείνης. Πλήν ἡ μὲν ἐργασία, ἀφοῦ μίαν φοράν γένη, τελειώνει· ἡ δὲ μεταξύ τῶν δύο πετρῶν διαφορά μένει διὰ πάντα· ἡ ὀλίγον παθοῦσα ἀμαυρόνεται διόλου ὑπὸ τῆς παθούσης τὰ πολλά.

Δὲν ἔμπορεῖ τοῦτο να ἐξηγήσῃ ὅπως οὖν τὸ ῥητὸν τοῦ Κυρίου μας, τοῦ ὁποίου οἱ λόγοι πάντοτε ἀναφέρονται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον εἰς τὴν αἰωνιότητα; 'Μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται' — μακάριοι, εἴτε χωριστὰ θεωρούμενοι, εἴτε παραβαλλόμενοι μετὰ τοὺς ὅσοι δὲν ὑπέφεραν τόσας θλίψεις. 'Ω! ἂς ἡδονομεθα πάντοτε να πίπτωμεν εἰς τὰς ἀγκαλάς του ὡς παιδία, να πλησιάζωμεν εἰς αὐτὸν ὡς ἀρνία ἀβοήθητα, καὶ πάντοτε να τοῦ ζητῶμεν ὑπομονήν, ὑπόκλησιν, ὀλοτελῆ ἀφοσίωσιν εἰς τὸ θελήματ' αὐτοῦ, πίστιν, καὶ ἐγκόρδιον ὑπακοήν εἰς τὰς ἐντολάς, τὰς ὁποίας δίδει εἰς τοὺς ὅσοι θέλουν να ἦναι μαθηταὶ του. 'Κύριος ὁ Θεὸς θέλει ἐξαλείψειν τὰ δακρυὰ ἀπ' ὅλα τὰ πρόσωπα,' λέγει ὁ Ἡσαΐας. Παρατηρεῖ δὲ καὶ ὁ ἅγιος Παῦλος, 'Τὸ γὰρ παρατύχια ἐλαττόν τῆς θλίψεως ἡμῶν καθ' ὑπερβολὴν εἰς ὑπερβολὴν αἰώνιον βόρος δόξης κατεργάζεται ἡμῖν.'

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΤΗΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

Εἰς ὅλους τοὺς τόπους καὶ εἰς ὅλους τοὺς καιροὺς εὐρέθη κοινωνία ἀνθρωπίνη, ὅπου εὐρέθησαν ἴχνη τινὰ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἄν ἡδύνατο ἐν ἄτομον ἀνθρώπου να ὑπόρχῃ τῶνόντι καθ' ἑαυτὸ, ἤθελεν εἰσθαι ἀδύνατον να πολυπλασιασθῇ. Ἡ χρεία τοῦ γενναῖον, ἐμφυτος οὖσα εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, πλησιάζει τὸ ἄρξεν πρὸς τὸ θεῖον, καὶ ἡ ἐντεῦθεν τεκνογονία ἀναπτύσσει τὸ αἰσθηματὶ τῆς συγγενείας. Ἄν εἰς τὰ μαστοφόρα ζῶα ἐν γένει τὸ τέκνον ἔμπορῇ να χωρισθῇ ἀπὸ τοὺς γονεῖς ἀφοῦ μόλις παύσῃ εἰς αὐτὸ ἡ χρεία τοῦ θηλασμοῦ, εἰς τὸ ἀνθρώπινον ὅμως εἶδος τὸ τέκνον διὰ τὴν ἀδυναμίαν του βιάζεται να μένῃ ἀχώριστον ἀπὸ τοὺς γονεῖς τουλάχιστον ἕως δωδεκά εἰτη. Εἰς τοῦτο τὸ μεταξύ γεννῶνται ἄλλα τέκνα, καὶ συγγενῶν ἀυξάνει τὸ φίλτρον μεταξύ αὐτῶν καὶ τῶν γονέων. Τὸ φίλτρον τοῦτο, ἀναπτύχθῃ ἀμοιβαίως εἰς τὰ τέκνα ἐκ τῶν βοηθειῶν τὰς ὁποίας λαμβάνουν παρὰ τῶν γονέων, προετοιμάζει βοηθείας εἰς τὸ γῆρας τούτων, καὶ εἶναι νέον αἷτιον ἐνώσεως.

Εἰς τὰς αὐτὰς περιστάσεις, καὶ μὴ ὑποθεθείσης χρείας μονώσεως, ἡ εὐπαρξία ἡμῶν αὐξάνει, ὅταν συ-

ζῶμεν μετ' ἀνθρώπους, ἐλαττόνεται δὲ, ὅταν ζῶμεν μεμονωμένοι. Ἐντεῦθεν εἰς τὴν μόνωσιν ἡμῶν, ὅταν τύχῃ, παραλαμβομεν διὰ συντροφίαν ζῶα κατωτέρου εἶδους, ἢ συνοικεούμεθα μετ' ἄψυχα πράγματα, ζητοῦντες οὕτω να ἀναπληρώσωμεν τὸ κενόν, τὸ ὁποῖον αἰσθανόμεθα εἰς τὴν ψυχὴν μας.

Διὰ τῆς γινομένης πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνακοινώσεως αἰσθανόμεθα ὅτι αἱ μὲν ἡδοναὶ ἡμῶν αὐξάνουν, αἱ δὲ λύπαι ἐλαττόνονται. Ἐχομεν χρείαν συλλυπήσεως εἰς τὰ λυπηρὰ, καὶ ἡ εὐχαρίστησις ἡμῶν εἰς τὰς εὐτυχίας δὲν εἶναι τελεία, ἐάν δὲν ἦναι διατηρημένη.

'Ολοι αἱ κοινωνικαὶ παθήσεις, ἀγάπη, εὐγνωμοσύνη, κτλ., μᾶς προξενοῦν ἡδονήν· ἐξ ἐναντίας δὲ ὅλαι αἱ ἀντικοινωνικαὶ, μῖσος, θυμὸς, ἐκδίκησις, κτλ., συνεπιφέρουν λύπην.

Μᾶς ἡδύνει ἡ ὑπόληψις, διότι συνάπτει μετὰ τὰς ἰδικὰς μας δυνάμεις τὰς τῶν ἄλλων· μᾶς λυπεῖ ἡ καταφρόνησις, διότι χωρίζει τὰς δυνάμεις τῶν ἄλλων ἀπὸ τὰς ἰδικὰς μας.

Ὁ ἄνθρωπος, ἔχων πλειοτέρας ἰδίας παρὰ τὰ ζῶα, γνωρίζει καλῆτερα τοὺς περικυκλοῦντας αὐτὸν κινδύνους, ὅθεν ἔπεται να ἦναι καὶ πλείον δειλός. Ἡ μεγαλητέρα λοιπὸν κρίσις αὐτοῦ καὶ ὁ μεγαλητέρος φόβος πρέπει να τὸν κάμνωσι να ἐκτιμᾷ τὴν ὠφέλειαν, τὴν ὁποίαν δύναται να λαμβάνῃ ἀπὸ τοὺς ὁμοίους του, διὰ τῆς ἀντιλήψεως αὐτῶν εἰς τὰς χρείας του, καὶ διὰ τῆς συνδρομῆς τῆς θελήσεως καὶ τῶν δυνάμεων αὐτῶν μετὰ τὴν ἰδικήν του. Ἐντεῦθεν πανταχοῦ εὐρέθη γλώσσα ἐναρθρος μᾶλλον ἢ ἦττον τελειοποιημένη, ἥτις, εὐκόλυνουσα τὴν ἀμοιβαίαν ἀνακοινώσιν τῶν χρεῶν, εὐκόλυνει καὶ τὴν ἐνέργειαν τῶν πρὸς ἐκπλήρωσιν μέσων.

Ἡ κοινωνία δὲν εἶναι, δὲν ἐστὶν ἄρα, καὶ δὲν θέλει εἰσθαι ποτὲ ἄλλο παρὰ γενικὴ ἀγορὰ, ὅπου ἕκαστος πωλεῖ τὰ ἰδικὰ του πράγματα, ἢ τὰς ὑπηρεσίας του, διὰ να λαμβάνῃ ἀντὶ τούτων τὰ πράγματα ἢ τὰς ὑπηρεσίας τῶν ἄλλων. Εἰς τὴν συναλλαγὴν τούτων ἕκαστος δίδει ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐκτιμᾷ κατὰ τὴν χρείαν ὀλιγώτερον, δι' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐκτιμᾷ περισσώτερον, καὶ οὕτω ἡ κοινωνία γίνεται εἰς ὅλους ὠφέλιμος.

Ἀκόμη καὶ ὅταν οἱ ἄνθρωποι κάμνωσιν ὑπηρεσίας κατὰ τὸ φαινόμενον δωρεάν, ἔμπορεῖ τις να εἴπῃ ὅτι καὶ τότε κάμνουν συναλλαγὴν· δίδουν μέρος τῆς καταστάσεως των, ἢ τοῦ χρόνου, διὰ να ἀπολαύσωσι τὴν ζωηροτάτην, τὴν πλείον ἀξίειναι ἡδονήν, τὴν τῆς ευεργεσίας, ἢ διὰ να ἐλευθερωθῶσιν ἀπὸ τὸ βαρύτερον ἄλγος, τὸ ὁποῖον εἶναι να βλέπῃ τις ἄλλον πάσχοντα.

Ἡ ἐργασία πολλῶν ἀνθρώπων ἐνωμένων δίδει μεγαλητέρον γινόμενον παρὰ ἡ ἀτομικὴ ἕκαστου.

Ὅταν πολλοὶ ἐργάζωνται ὑπὲρ ἀλλήλων, ἕκαστος ἔμπορεῖ να δοθῇ εἰς ἐν τι ἔργον, πρὸς τὸ ὁποῖον ἔχει μεγαλητέραν κλίσιν, καὶ ἐντεῦθεν γίνεται τελειότερον,

Αἱ νοητικαὶ δυνάμεις ἀναπτύσσονται καὶ ἐκτείνονται εἰς τὴν κοινωνίαν πολὺ πλείον παρὰ εἰς τὴν ἀκοινωνήτον καταστασιν· διότι πρῶτον μὲν κάνεις δὲν

ἐμπορεῖ νὰ βλέπη τὰ πάντα ἀφ' ἑαυτοῦ· ἔπειτα, εἶναι πλέον εὐκόλον νὰ μανθάνη τις παρά νὰ ἐφευρίσκη ὄθεν, πολλῶν ἀνθρώπων συγκοινωνούντων ὁμοῦ, τὸ παρατηρηθὲν ἀπὸ τινος εὐθὺς γίνεται γνωστὸν εἰς τοὺς ἄλλους· καὶ φθάνει νὰ εὐρεθῇ εἰς τινὰ ἐξ αὐτῶν σπινθήρ μεγαλοφυΐας, διὰ νὰ ἐκλαμψῇ φῶς, καὶ νὰ γίνωσι πολῦτιμοι ἀνακαλύψεις κτῆμα παντῶν, καὶ κληρονομία τῶν μεταγενεστέρων.—ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΒΑΜΒΑ.

ΧΕΙΡΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ
ΒΡΕΤΑΝΙΑΣ.

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ τῶν ἀποκτώντων τὰ πρὸς ζωὴν εἰς τὴν Μεγάλῃν Βρετανίαν ἀπὸ ἑνα μόνον κλεθδὸν τῶν χειροτεχνημάτων αὐτῆς.—τὴν ἐργασίαν τοῦ βαμβακίου,—λογαριάζεται ἀπὸ 1,200,000 ἕως 1,400,000, περιλαμβανομένων καὶ τῶν ὅσοι καταγίνονται εἰς τὴν κατασκευὴν καὶ διόρθωσιν τῶν μηχανῶν καὶ οἰκοδομῶν.

Τὸ 1764 ἡ ποσότης τοῦ εἰσαχθέντος βαμβακίου δὲν ἔφθανεν εἰς 4,000,000 λίτρας· τὸ 1785 ἦτον 17,992,882· τὸ δὲ 1835, μετὰ πεντήκοντα μόνον ἔτη, ἀνέβη εἰς 363,702,963 λίτρας. Τὸ 1790 ἡ ὀλικὴ ἀξία τῶν ἐξαχθέντων βαμβακερῶν ὑφασμάτων ἦτον 1,662,369 στηρλίνας· τὸ δὲ 1835 ἡ ὀλικὴ ἀξία ὑπερέβαινεν 22,000,000 στηρλίνας. Ἡ ὀλικὴ ἀξία τῶν χειροτεχνουμένων ὑφασμάτων καὶ διὰ τὸ ἠνωμένον βασίλειον τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας καὶ Ἑλλανδίας καὶ διὰ ξένας ἀγορὰς λογαριάζεται ὡς £34,000,000.

Τὸ 1813 ὑπῆρχαν εἰς τὴν Ἀγγλίαν μόνον 2,400 διὰ χειρὸς ἰστουργεῖα· τὸ 1820 εἶχαν αὐξήσῃν εἰς 14,150· τὸ 1829 εἰς 55,500· καὶ τὸ 1835 εἰς 116,801.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν παντοειδῶν ὑφαντικῶν ἐργαστασίων, ὅπου μεταχειρίζονται τὰς ἀτμοκινήτους μηχανὰς, ἦτον, εἰς τὸ 1834, 3,236· οἱ δὲ εἰς αὐτὰ ἐνασχολούμενοι ἔργου ἀνέβαιναν εἰς 355,373. Ἐκ τοῦ ἀκολούθου ἐπισήμου πίνακος φαίνεται ἡ ἔκτασις καὶ ἀξιολογότης ἑκαστοῦ κλαδοῦ τῶν μεγάλων ὑφαντῶν χειροτεχνημάτων—

Ἐργοστάσια Βαμβακίου, 1304	Ἀνθ. ἐνασχολούμενοι	220,134
,, Μαλλίου 1322	,,	71,274
,, Μεταξίου 263	,,	30,682
,, Λίνου 347	,,	33,283

Τὸ οἰκοδόμημα, ὅπου κατασκευάζονται τὰ βαμβακερὰ ὑφάσματα,—τὸ ἐργοστάσιον, μετὰ τῶν εἰς αὐτὸ περιεχομένων μηχανῶν,—ἀξίζει περὶ τὰς 100,000 λίτρας στηρλίνας. Συνήθως εἶναι ἑπτασεγόν· ἀλλ' ὁ κόπος τοῦ ἀναβαίνειν εἰς τὰ ἀνώτερα μέρη τόσοσιν ὑψηλοῦ κτιρίου ἀποφεύγεται διὰ τινος μηχανῆς, ἥτις ἀναβιβάζει καὶ τὰς πραγματείας καὶ τοὺς ἔργατας.

ΤΑ ΠΗΠΤΟΝΤΑ ΦΥΛΛΑ.—Δὲν πρέπει νὰ φανταζόμεθα ὅτι τὰ πίπτοντα φύλλα χάνονται ὅλως διόλου, πλὴν μὴ χρησιμεύοντα· καὶ ὁ ὀρθὸς λόγος καὶ ἡ πείρα μᾶς διδάσκουν τὸ ἐναντίον. Τίποτε δὲν χάνεται, τίποτε δὲν εἶναι ἄχρηστον εἰς τὸν κόσμον· ὄθεν καὶ τὰ

φύλλα, ὅσα πίπτουν ἀπὸ δένδρα καὶ φυτὰ, χρησιμεύον· σήπονται, καὶ κοπρίζουν τὴν γῆν. Ἡ χιών καὶ ἡ βροχὴ διαχωρίζουν ἐξ αὐτῶν τὰ ἀλατώδη μόρια, καὶ μεταφέρουν αὐτὰ εἰς τὰς ρίζας τῶν δένδρων· ὁπότεν δὲ τὰ φύλλα ἦναι οὕτω ἐστρωμένα ἐπὶ τῆς γῆς, προφυλάττουν τὰς ρίζας νέων φυτῶν, σκεπάζουν τοὺς σπόρους, καὶ διατηροῦν περὶ αὐτῶν τὴν ἀναγκαίαν θερμότητα καὶ ὑγρασίαν. Τοῦτο παρατηρεῖται κατ' ἐξαιρέτον εἰς φύλλα δρυός· γίνονται κόπρος ἀξιόλογος ὄχι μόνον εἰς τὸ δένδρον αὐτὸ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ τρυφερὰ βλαστάρια· μάλιστα δὲ χρησιμεύουν εἰς νομάς, βοηθοῦντα τὴν αὐξησιν τοῦ ὑπ' αὐτῶν καλυπτομένου χόρτου. Τόσον δὲ εἶναι ἀξιόλογοι αἱ ὠφέλειαι αὐταί, ὥστε φύλλα πεπτωκότα οὐδέποτε συναγονταὶ διὰ ν' ἀπορρίψωσιν, ἐκτός ἂν ἦναι τόσοσιν ἄφθονα, ὥστε νὰ πνίγεται μᾶλλον παρά νὰ τρέφεται ὑπ' αὐτῶν ὁ χόρτος.

ΑΝΑΤΡΟΦΗ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ.—Παιδαυμένη καὶ καλῶς ἀνατετραμμένη γυνή, μὲ γνώσεις καὶ μὲ τρόπους, εἶναι ἀγαθὸν ἀνεκτίμητον, πλοῦσμα τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει σύγκρισιν· τὸ πρόσωπον αὐτῆς εἶναι ἀγγελικόν, ἡ συνομιλία τῆς ἐπουρανίου· ὀλη μαλακότης καὶ γλυκύτης, εἰρήνη, ἀγάπη, ευφυΐα, καὶ ἀγαλλίασις. Κατὰ πάντα εὐχαριστεῖ τὰς πλέον ὑψηλὰς ἐπιθυμίας· ὁ δὲ ἀνὴρ, ὅστις ἔλαβε μίαν τοιαύτην διὰ μερίδιόν του, ἀς χαίρεται μόνον αὐτήν, καὶ ἀς ευγνωμονῇ. Ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους, ὑπόθεσε τὴν αὐτὴν γυναῖκα χωρὶς ἀνατροφῆν, καὶ ἰδοὺ τί ἔπεται.—Ἄν ἐχῇ ἀγαθὴν ἐκ φύσεως διαθεσιν, ἡ ἀπαιδευσία τὴν καθίσταται εὐπατήτητον καὶ ἄστατον· ἡ εὐφυΐα, διὰ τὴν ἀμάθειαν, κόμνει αὐτὴν ὀχληρὰν καὶ καλον· ἡ δὲ ἀκρισία καὶ ἡ ἀπειρία καθίστανουν αὐτὴν φαντασιώδη καὶ αὐτογνώμονα. Ἄν ἡ διαθεσις αὐτῆς ἦναι πονηρὰ, ἡ ἀπαιδευσία τὴν κόμνει χειροτέραν· γίνεται δὲ ὑπεροπτικὴ καὶ ὑβρίστρια. Ἄν κλίνη πρὸς τὸν θυμὸν, ἀγύμναστος οὕσα νὰ χαλιναγωγῇ τὰ παθη, καταντᾷ ἐριστικὴ καὶ θορυβώδης. Ἄν δὲ πρὸς τὴν ὑπερηφανίαν, ἡ ἐκ τῆς κακῆς ἀνατροφῆς ἀδιακρισία κόμνει αὐτὴν ἀλαζόνα καὶ ἀξιογέλαστον.

ΑΛΑΣ.—Μολονότι τὸ ἄλας δὲν εἶναι τροφῆς εἶδος, χωρὶς ὅμως αὐτὸ ἡ τροφὴ ἤθελε χρησιμεύειν ὀλιγώτατον ἀπαιτεῖται πρὸς ὑγίαν, καὶ ἴσως πρὸς ζωὴν. Εἰς τὴν Ὁλλανδίαν κατεδικάζοντο ποτὲ οἱ κακοῦργοι εἰς ἀποχὴν ἄλατος, καὶ κατὰ συνέπειαν ἐνωχλοῦντο φοβερῶς ἀπὸ σκώληκας. Ἰατρός τις μᾶς εἰδοποιεῖ ὅτι εἰς τὴν νῆσον Μαυρίτιον οἱ τῶν πολιτῶν ἀγοραστοὶ δοῦλοι σπανίως λαμβάνουν ἄλας, καὶ ὑπόκεινται εἰς σκώληκας μὲ ὑπερβολὴν· οἱ δὲ τῆς κυβερνήσεως δοῦλοι καὶ οἱ κατὰ δίκου λαμβάνουν ἄλας μετὰ τῆς τροφῆς των, καὶ σπανίως πάσχουν ἀπὸ τὴν νόσον αὐτὴν.—Ἐκ τοῦ ἐναντίου, παραπολὺ ἄλας, καθ' ὅποιονδήποτε μορφήν καὶ ἂν λαμβάνεται, εἶναι πάντοτε βλαβερὸν.